Ztracená v příběhu

Mandy Hope

Ztracená v příběhu

COSMOPOLIS

Text © Mandy Hope, 2026
Obálka © Adrian Macho, 2026
© Grada Publishing, a. s., 2026

ISBN 978-80-247-3010-3

Mandy Hope

Ztracená v příběhu

COSMOPOLIS

I

ROZDĚLENÍ KRÁLOVY PLÁNĚ

Miriam slyšela praskot kdesi nad sebou a Goranův rychlý výkřik: „Pozor!“ To poslední, co si pamatovala, bylo, jak padá. Pak vše ustalo. Goranův hlas, jeho zděšený pohled, ta nepříjemně studená voda, zvuky doznívající bouře a ustávajícího deště, šumění větru, spadané uschlé listí… tohle všechno najednou nebylo. Přestalo to existovat. Spolu s ní.

Alespoň na nějaký čas.

Přitom ten den začal jako každý jiný. Byl to jeden z těch všedních dní, kterých bylo lehké si nevážit.

Desetiletá Miriam a její o dva roky starší kamarád Goran leželi na květinové louce u východního lesa. Pod hlavami měkkou travnatou peřinu a nad sebou modré nebe, na kterém pátravými pohledy hledali obrazce v proplouvajících mracích.

Miriam zvedla ruku k nebesům. „Támhle je kůň.“

„No to teda není,“ opáčil Goran, pro něhož to byl jenom bezvýznamný shluk mraků.

„No to teda je. Koukej.“ Prstem kreslila po nebi. „Tam je hlava, přední nohy, tělo… Akorát zadní už nemá.“

„Tak to není žádný kůň."

Miriam zakoulela očima. Kdyby řekla, že v tom mraku vidí spící lišku, tak by to byla spící liška. Takže když řekla, že támhleto je kůň, tak to byl zkrátka kůň. Goran dělal, jako by s ní mraky pozoroval poprvé. Jako by nevěděl, že ona má vždycky pravdu. „Hele, a támhle je…"

Goran si znuděně povzdychl. „Mě už to nebaví, pojď dělat něco jiného."

Oba chvíli přemýšleli.

„Už vím co." Miriam Gorana plácla do prsou, až v něm zadunělo. „Seš baba," vypískla, vyskočila na nohy a dala se před ním na útěk.

„Říká se: Máš babu!" opravil ji Goran jako pokaždé, co spolu tu hru hráli.

Miriam věděla, jak se to správně říká, jen nerada dodržovala stanovená pravidla. Tam, kde mohla, si vytvářela vlastní. „Seš baba, seš baba," volala na něj schválně.

Honili se po sluncem zalité louce skutečně jako malé děti. Goran se poslední dobou často nechal slyšet, že je na podobné hry už velký, a že by si měl jít každý po svém. Vždycky to ale skončilo stejně. Miriam oznámila, co chce a jde dělat a vyzvala ho, ať se k ní přidá. A on se vždycky a rád přidal.

Vídali se tak často, jak jen mohli, což se jim díky přátelství jejich rodičů dařilo skoro denně. Jeden by si myslel, že se jim ten společně trávený čas už musí začít zajídat, ale kdepak – ti dva se měli rádi jako bratr a sestra. Byli nerozluční a věřili, že se to nikdy nezmění.

Goran běhal rychleji než ona a užuž k ní natahoval ruku, že jí předá babu. Aby se mu Miriam vyhnula, vběhla do lesa, kam měli zakázáno vstupovat, protože byl rozlehlý a dalo se v něm snadno zabloudit. Směli jen na okraj, aby si z keřů natrhali lesní plody.

„Co děláš?!" Goran se zastavil před hradbou lesa. „Tam nesmíme!"

Miriam se potutelně usmála. „Necháš mě vyhrát?"

„To teda ne!“

„Tak mi pojď dát babu,“ lákala ho.

Goran ale nebyl jako ona, on pravidla naopak rád dodržoval. Přece se stanovují z nějakého důvodu.

Zaklonil hlavu k vysokým stromům. „Já tam za tebou nejdu!“

„Takže se vzdáváš?“

„Jo. Ale protože podvádíš!“

„Baba, baba, ty seš vážně baba,“ posmívala se mu, ale sama z toho lesa neměla dobrý pocit. Byl temný, hluboký a podezřele tichý.

Goran dal uraženě ruce v bok a přísahal si, že už na ni ani slůvkem nepromluví.

Miriam si to spokojeně namířila ven z lesa. Cestou se ještě zastavila u maliníku na jeho okraji a zeptala se Gorana, jestli si spolu nějaké natrhají. Ten se ale na protest podíval jinam a předstíral, že ji neslyšel. A protože Miriam neměla povahu na to se někoho doprošovat, s nezájmem začala ujídat z malinového keře bez něj.

Náhle se z východu přihnaly velké mraky, slunce ztratilo sílu hřát a dosud jemný letní vánek najednou začal studit.

Miriam se shýbala pro další malinu. Než ji však stihla utrhnout, malina zčernala a upadla na zem. „Viděl jsi to?“ zeptala se Gorana, který si ale ničeho nevšiml. Jakmile se Miriam otočila zpět ke keři, s hrůzou zjistila, že zčernalých a popadaných plodů je mnohem víc. Sebrala ze země jednu malinu, aby ji prozkoumala. Byla scvrklá a na dotek nepříjemně hrubá. K nohám jí začaly padat další a nepřestávalo se ochlazovat. Miriam nevěřícně sledovala, jakou rychlostí zelené listy mění barvu. Spíš ji ztrácely. Zdravě zelenou přímo před jejíma očima požírala unylá šeď. Nakonec listy usychly a spadaly na zem. „Ony umírají,“ zamumlala udiveně.

Goran se zakloněnou hlavou pozoroval zataženou oblohu. Jeden černý mrak se hnal přes druhý, a kdyby si měl vsadit, ze kterého z nich zaprší, vsadil by na všechny. Jako by se hněvala celá nebesa. Chtěl na Miriam konečně promluvit, když vtom nad nimi proletěl blesk a zahřmělo tak hlasitě, že oba vyjekli. Nato jim do vlasů dopadly první dešťové kapky.

Jasný, teplý den zmizel v nenávratnu. Nastalo chladné přítmí.

„Mi-Miri?!“ zakoktal Goran a s vytřeštěným pohledem ukázal za její záda.

Směrem k Miriam se linula vysoká vlna sivé mlhy. Vítr nabral na síle a dával vědět, že brzy přijde něco mocnějšího než pouhý déšť. Koruny stromů se divoce zmítaly ve větru a znepokojivě šuměly.

Instinkt jindy neohrožené Miriam velel: Uteč! Ale nohy jí zdřevěněly. Bylo to poprvé, kdy se strachem nemohla pohnout. Omámeně hleděla do přibližující se mlhy a nechávala se pohlcovat náhlou zimou a především hrůzou.

„Na co čekáš? Pojď!“ zakřičel na ni Goran, ale přes hučení větru ho neslyšela.

Zůstávala otočená vstříc mlhavému závoji, který jako by ji něčím lákal, a přitom si nejvíc přála se od něj odvrátit a utéct pryč.

Brzy se na zem spustily silné provazy vody a nadešla dunivá bouře, která začala otřásat celou krajinou. Z hlubin lesa se, za zvuku srdcervoucího naříkání, rozletělo hejno poděšených ptáků. Záhy z lesa tryskem vyběhly splašené srny s mláďaty. Miriam rychle uskočila, aby ji nesrazily na zem a neudupaly. Skryla se za nejbližší strom, kde se skrčila, rukama si zakryla hlavu, zavřela oči a s nadějí, že vše skončí tak náhle, jako se to přihnalo, čekala, až kolem ní proběhne poslední zvíře a proletí poslední pták. Mlha už se šířila po údolí. Dešťové provazy bičovaly ptáky do křídel a ti jen krkolomně vrávorali nad zemí a dezorientovaně naráželi do okolních stromů.

Jeden z ptáků vrazil do kmene, za kterým se skrývala Miriam. Ozvala se rána. Pak zvíře padlo k zemi.

V Miriam hrklo leknutím. Opatrně se vyklonila zpoza stromu, a když zjistila, že blízko ní leží omráčený pták, vytryskly jí slzy z očí. Chtěla mu pomoct, něco pro něj udělat, třeba ten černý kos ještě žil a mohla ho zachránit. Ale jak? Měla strach se k němu natáhnout a dotknout se ho.

Studený vítr se proměnil v burácivou vichřici.

Goran, jenž se na louce neměl za co skrýt, se krčil v klubíčku na trávě a čekal, až křik ptáků a dupot zvířecích kopyt ustane. Rozhlédl se, vstal, zakřičel: „Musíme pryč!“ a rozeběhl se k nejbližší cestě.

Miriam ho ale neslyšela. Postavila se na rozechvělé nohy a chvíli se dívala po mlhavém okolí. Gorana nikde neviděla. Vichr byl už tak silný, že sotva vydržela stát na zesláblých nohou, zacuchané vlasy ji švihaly do obličeje.

„Gori?“ zavolala s tísní v hlase.

Když Goran zjistil, že za ním vůbec neběžela, zastavil se a zděšeně se rozhlížel, kde by mohla být. V husté mlhavé cloně si všiml její siluety, za kterou se vydal.

Miriam začínala vnitřně panikařit. „Gorane?!“ zaječela ze všech sil. Věřila, že by ji tu nenechal. Jenže čím větší bouře zuřila a čím déle ho nemohla najít, tím rychleji svou naději ztrácela. Z očí jí kanuly slzy a sil ubývalo.

„Tady!“ Goran mával rukama nad hlavou. „Jdu za tebou. Zůstaň tam!“

Volali na sebe, ale nepřátelské okolí jako by se rozhodlo každou jejich snahu překřičet.

„Gori, já se bojím!“ plakala. Cítila se ztracená. Opuštěná. Strach ji znehybnil a nedovolil nic než volat. Volat a plakat.

Nakonec se zachvěla samotná země.

Goran spadl na zem, protože neměl čeho se přidržet. Miriam pevně objala kmen stromu.

Půda mezi lesem a loukou se rozestoupila. Pomalu, opatrně, skoro jako by to tak bylo správné. Jako by celou dobu jen čekala, až se to konečně stane. Do vytvořené prohlubně, táhnoucí se po celé délce od severu k jihu, se začala vlévat rozbouřená voda, která zničila vše, co jí stálo v cestě.

Mezi východní a západní částí království tak vznikla vodní propast. Ne příliš hluboká ani široká, zato významná, neboť se právě ona měla stát hranicí mezi dvěma rozdílnými světy.

Chvění země ustalo.

Vichr polevil a mlha se polehounku vytrácela.

Miriam se pustila stromu a obezřetně kráčela k širokému potoku s divokými peřejemi způsobenými neustálým přívalem vody. Ulevilo se jí, když Gorana viděla stát na druhé straně, ale zároveň ji svíral strach z toho, že je najednou tak daleko.

Hladina se přestala zvyšovat. Prudký proud se upokojoval a peřeje slábly.

Goran uháněl ke břehu. „Je ti něco?“

„Ne, ale nemůžu za tebou. Gori, pomoz mi!“

Goran sebral dlouhý klacek a zabořil ho do vody, aby zjistil, jak je hluboká.

„Bude tam tak po pas. Pojď, to zvládneš!“

„Zbláznil ses? Do toho já nevlezu!“

„Ten proud už není tak silný. Podívej…,“ řekl a ostražitě lezl do ledové vody. „Brrr.“ Zkoušel se neklepat, aby ji přemluvil do té vody vstoupit, ale nešlo mu to. Oběma rukama pevně uchopil klacek a natáhl ho. „Chyť se, já ti pomůžu.“

Miriam přestala plakat, otřela si slzy z tváře a konečně to začínala být zase ta odvážná Miriam. Taková, jakou znala. Taková, jakou ji znal Goran.

Přemluvila své protestující tělo, se vší důvěrou odhodlaně vkročila do vody, chytila se klacku a krůček po krůčku se brodila na druhý břeh.

Vtom se ozval praskot.

„Pozor!“ vykřikl Goran a zatáhnul svým směrem tak rychle a prudce, jak v tu chvíli dovedl. Vysokému topolu se pod tíhou odeznívajícího, ale stále silného vichru odlomila větev a teď padala na Miriam.

Chtěl ji přitáhnout k sobě, ale Miriam podklouzla noha, upustila klacek z rukou a upadla do vody, načež se udeřila do hlavy o kámen pod hladinou a ztratila vědomí.

Větev se řítila přímo na ni, jednou částí se ale zasekla o okraj strmého břehu, a tak na Miriam nedopadla plnou vahou. Druhá část ovšem klesla do vody a zaklínila ji pod hladinou.

STŘEDA

Miriam zavře zápisník. Psala by dál, ale už na ty řádky sotva vidí, přestává jí to myslet a chytá křeče do ruky. Je půl třetí ráno. Cítí se jako zbitá, ale za nic na světě by tenhle pocit nevyměnila. Zvládla to! Konečně se jí podařilo rozepsat vysněný román.

Hodně zvažovala, jestli do něj zařadí i bývalého kamaráda Romana, kterému v příběhu dala jméno Goran. Pořád je na něj naštvaná, ale v poslední době mívá nějaké sentimentální nálady, a tak si sem tam vzpomene na to, jak si jako děti hráli, jak ho stále tlačila do nějakých nezbedností nebo jak ho učila lhát. Roman byl moc hodné dítě. Vážil si svých rodičů, poslouchal je na slovo a nikdy jim v ničem neodmlouval. To věčně vzpurné Miriam nešlo na rozum. Byla o dva roky mladší, ale o celého člověka drzejší. A ne, lhát ho nenaučila. Naopak on ji učil, jak s lhaním přestat. Přes jejich veškeré rozdíly se měli moc rádi.

Kde jsou ty časy? Dnes spolu skoro nepromluví.

Miriam si lehne do postele a během půl minuty zcela vyčerpaná usíná.

Tú, tú, tú… Budíky mají už z výroby jednu velkou vadu – po ránu vždycky pípají. A některé dokonce páchají sebevraždy. No fakt. Ty u Miriam Larové čas od času, přesně v šest čtyřicet pět, skáčou z nočního stolku.

Teď je šest čtyřicet pět.

Tú, tú… „To snad ne!“ zavrčí Miriam do polštáře a natáhne ruku.

Tú… Poslepu nahmatá budík a máchne rukou.

Budík spadne z nočního stolku.

Tú… „Pitomý ráno!“ Skope ze sebe peřinu a vztekle vstane z postele.

Tú… Křup. Že by na něco šlápla? *Tú… Křup. Křup.* „Pitomej budík!“

Je to takový jejich zvyk, nic osobního, spíš něco jako ranní souboj o autoritu.

Miriam je celá rozlámaná. Spala vůbec? Jak dlouho? Dvě minuty?

Dnes je dvaadvacátý leden, den jejích devatenáctých narozenin. To už je sám o sobě důvod nechat únavu i naštvání stranou a pokusit se o úsměv.

Miriam je z těch lidí, kteří zdárně klamou tělem. Mít křídla, tak vypadá skoro jako andílek. Má malá ústa se zvednutými koutky, takže se zdá, že se stále usmívá. Jenže neusmívá. Často bývá podrážděná a hojně si libuje v sarkastickém humoru, který ne každý snese. Její problém je hlavně v tom, že dřív mluví, než myslí. Ví to, už to slyšela tolikrát, ale nemá v úmyslu s tím něco dělat. Na první pohled působí jako něžná panenka, u ní ovšem rozhoduje ten druhý.

Mírně zvlněné plavé vlasy, dlouhé skoro do pasu, si sčeše do čela, aby zakryla malou, ale nevzhlednou jizvu na levé straně a po snídani se sejde se svou nejlepší, vlastně jedinou, kamarádkou Lindou Lísovou na rohu ulice, před Lindiným domem.

Linda zvesela pozdraví svým klasickým: „Těpéro,“ a předá jí pozvánku na večerní oslavu. Stojí tam: *Dneska je den jenom tvůj, už žaludek si připravuj. Čekáš na to celej rok, tak ať z toho nemáš šok. V osm u mě, bude mejdlo, škola zejtra, je nám jedno. Dáme drink, anebo deset, jen ať ráno nechcem zvracet. Happy birtzdey to you.*

„Ses dala na rýmování?“ usměje se Miriam. O posledním řádku se zkomoleným anglickým textem se raději nevyjadřuje.

Linda studuje němčinu. Nikdo po ní nemůže chtít, aby uměla anglicky. Vždyť neumí ani německy a podle Miriam pořádně ani

česky. Linda je svá. Ráda používá zkratky a zdrobněliny nebo si vymýšlí vlastní slova. Někomu se může zdát hloupá, ale to ona není. Jen má ráda jednoduché věci, díky kterým má jednodušší život. A taky má ráda růžovou. Tu miluje opravdu hodně! Teď má na sobě růžovou zimní bundu, pod ní růžovo-bílou mikinu a růžové tričko a na nohou růžové sněhule s mašličkami po stranách. Nenosí běžnou růžovou, ale barbínovsky sytě růžovou, která se vpíjí do očí. Miriam to nesnáší.

Přejdou na protější stranu silnice, kam zanedlouho přijede ranní linka.

„Hele," Miriam se botou šťourá v betonu, „nenašla bys doma nějakej nepoužívanej budík?"

Linda hned pochopí, proč se ptá. „Neke, žes ho zas zabila?"

Miriam se ostudně uculí.

„Ti to říkám furt: Každej normální čék používá founa," řekne vlastním slovníkem, jako by zrovna ona věděla, co dělá, nebo nedělá normální člověk.

Mít sebevražedné budíky Miriam až tak moc netrápí, ale sebevražedný mobil by se jí nevyplatil. Nebo že by… Mozek zapíná kalkulačku pro rychlý výpočet. Ne. Nevyplatil.

„A až se mi zasebevraždí i ten, tak co jako budu dělat?" oponuje Lindě.

„Stačí se trochu ovládat."

Než se Miriam stačí urazit, ozve se jim za zády: „Ahoj, kočky."

Linda celá roztaje. „Jé, Romane." Horečně si na prsty namotá pramen zrzavých vlasů. „Ahoj. Kam razíš takhle po ránu?"

Roman je jedenadvacetiletý pohledný sportovec s čokoládovýma očima, jenž si velmi zakládá na svém vzhledu a rád se nechává obdivovat. Díky svým hustým hnědým vlasům vyčesaným do hravého rozcuchu a čtveráckému úsměvu působí tak trochu jako rebel, ale v nitru je to milý kluk.

„Už domů." Roman pohodí hlavou k ulici s pekárnou. „Byl jsem pro snídani. Kam míříte vy?"

„My jdem do kina," odpoví Miriam suše.

Linda se na ni užasle podívá. Chvíli přemýšlí, jestli jí něco neuniklo.

„Do kina?“ zopakuje Roman.

„My nejdem do školy?“ diví se Linda.

Miriam protočí panenky. „Je středa ráno, čekáme tu s batohy na bus a on se zeptá, kam jdeme. Tak co mu jako mám říct?“

„Hej, hej, klídek, kočko. Jsem se jenom zeptal. Nemusíš mi hnedka všechno dávat tak sežrat.“

Miriam a Roman se znají už od plenek. Bývali nerozluční kamarádi. Když bylo Miriam dvanáct, uvázala pro ně náramky přátelství z bavlnek. Jemu žluto-hnědý a sobě oranžovo-bílý, který už pátým rokem leží ladem v krabici na půdě mezi dalšími zbytečnostmi.

Chodili na stejnou základní školu. Roman byl takový její velký brácha. Dával na ni pozor, byl tu pro ni, kdykoliv ho potřebovala, chránil ji před šikanou ostatních dětí a učil ji, jak se může bránit sama. Spolužáci si z nich bez přestání utahovali, že spolu chodí a nechtějí to přiznat, ale oni mezi sebou měli zvláštní kamarádský, až sourozenecký vztah. Nenapadlo je, že by k sobě mohli cítit i jiný druh lásky. O to nestál ani jeden z nich. Nelíbilo se jim, co se o nich povídá, ale nikomu nedovolili, aby je rozdělil.

To nakonec docela hravě zvládli sami.

Roman chodil o dvě třídy výš, a když Miriam nastupovala do osmičky, on přestupoval na střední. Tam všechno hezké mezi nimi skončilo. Už neměl tolik volného času, a jak už to bývá, našel si mezi spolužáky nové kamarády.

Miriam najednou přestávala být součástí každého jeho plánu. A to by nebyla ona, aby mu jeho nový životní styl nezačala vyčítat. A nebyl to by zase on, aby si její výtky nechal líbit. Letité přátelství získávalo první trhliny. A protože ani jeden z nich nevyvíjel snahu je zacelit, stávaly se z trhlin den za dnem prohlubující se propasti. Dnes je z nich jedna velká černá díra, do níž ani jeden nechce skočit ze strachu, že by ho ten druhý nezachytil.

Když se někde náhodně potkají, pozdraví se, výjimečně spolu ztratí pár slov, ale už se spolu nedokážou bavit o soukromých vě-

cech. Neví jak. Něco se vytratilo. Spadlo to do té díry a oni to tam nechávají hnít.

„Mimochodem, všechno nejlepší," popřeje jí Roman distancovaně.

Ještě před pár lety by jí potřásl rukou, pak by ji objal a políbil na tvář. Teď od ní stojí půl metru daleko a vůbec ho nenapadne podat jí alespoň tu ruku.

„Jo, dík," odpoví Miriam. „A neříkej mi ‚kočko', víš, že to nesnáším!"

„Vím," vrátí jí Roman s lišáckým úsměvem. Mrkne na ni a odporučí se ulicí.

Lindu zklame, že se s ní nerozloučil. Ani se na ni nepodíval. Někdy jí připadá, že o ni nemá zájem.

A on vážně nemá.

* * *

Se zvoněním na hodinu základů společenských věd do učebny vchází učitel Ladislav Jansa neboli Jansák, jak mu studenti neuctivě přezdívají.

Jansák je čerstvý šedesátník s krátkými, světle hnědými vlasy, prošedivělým plnovousem, věčně zamračenýma pomněnkovýma očima a zálibou v disciplíně, které Miriam říká psychická tyranie studentů.

Seminář ZSV si ve třetím ročníku zvolila, protože se okrajově dotýká různých témat a nejde do hloubky, takže se nemusí tolik biflovat. Na rozdíl od neoblíbené matematiky, kde jde o přesnost a vzorce, které buď vyjdou, nebo ne, ZSV je o myšlenkách, které se dají rozvíjet i zpochybňovat. Učebnu sdílí s Lindou a dalšími čtyřmi dívkami z jejich třídy a třemi ze 4. B. Nikdy s tímhle předmětem neměla problém, ale co se začátkem roku výuky ujal Jansák, je na propadnutí. Každý říká, že je chyba v ní, ale Miriam ji vidí jinde.

Jansák se čas od času nechá slyšet, že jestli se nezačne víc snažit, nepřipustí ji k maturitní zkoušce. Raději ji skoro nevyvolává

k tabuli, aby jí ten už tak dost špatný průměr ještě nezhoršil, zato ale velmi pečlivě pročítá každou její práci, v očekávání červeného škrtání, často zakončeného tím kulatým číslem, které někdy podtrhne, jindy ztuční. Jednou při obkreslování čísla pět dokonce protrhl papír.

„K tak základnímu tématu, jakým jsou psychické procesy, se po plánované páteční prověrce až do maturit odmítám vracet," ubezpečí třídu nevrlý učitel.

„Zas další test?" nelíbí se Lindě.

Ke stížnosti se ihned připojuje Miriam. „Vždyť jsme psaly minulou hodinu."

Učitel se podívá do první lavice vedle dveří. „A budete psát i tu příští. Já sice chápu, že je pro vás testování znalostí velkou přítěží, obzvlášť když jich zrovna moc nemáte, nicméně maturity se blíží a já nežertuju, když pořád říkám, že ke zkouškám nepřipustím nikoho, kdo o studium nejeví zájem. A co se zrovinka vás dvou týče…" V tenkém štosu listů s převládající červenou barvou vyhledá ty s jejich jmény. „Lísová za tři. Larová za čtyři," přečte nahlas. „Vy, Miriam, máte nejhorší prospěch ze všech. Vůbec se nesnažíte, ale můžete mi věřit, že na konci školního roku to nebudu já, kdo se bude divit. Já totiž dobře vím, co od vás mám čekat, a přesně to taky dostávám. Takže vám radím, abyste se sebrala a začala se konečně učit." Rozhlédne se ztichlou třídou. „To platí pro všechny v této místnosti! Můj syn učí psychologii v prvním ročníku, probírá s nimi stejnou látku jako já tady s vámi a můžete mi věřit, že ty patnáctileté děti toho umí víc než vy! Znova říkám – seberte se."

Po semináři se všichni přesunou do svých tříd. S dalším zvoněním na hodinu literatury do 4. A. vchází třídní učitelka Eva Rachetová, respektive Rachejtle. Má na sobě krvavě rudou sukni nad kolena, vzorované punčochy, vysoké bílé sněhule s bambulemi a na hlavě divoký uzel z copánků, za který by se styděla snad i Linda. A ta se nikdy za nic nestydí.

Sedmatřicetiletá Rachejtle má sice dávno věk oblékat se jako spořádaný člověk, ale zatím o tom asi neví, protože většinou vypadá jako koketa. Teda holky ve třídě to říkají. Jediným dvěma klukům to imponuje.

Po neplánovaném zkoušení u tabule se Miriam v elektronické žákovské objeví další čtyřka a poznámka, že se nepřipravuje na hodiny a ve třídě vyrušuje hlasitým povídáním. Tak pesně tohle si na narozeniny přála. Fakt že jo!

Od rána je všechno špatně!

A doma to není o nic lepší…

„Tak už to nebohý dítě nech. Však má narozeniny," domlouvá svému synovi Miriamina babička Hana, snažíc se zachránit začátek narozeninové oslavy.

„Nebohý?" rozčiluje se Miriamin táta Radek. „To *nebohý* dítě přitáhlo domů s poznámkou a dvěma čtyřkama! Je na propadnutí, ale místo toho, aby seděla doma nad učením, tak trajdá někde po venku s Lindou." Podívá se na dnešní oslavenkyni, které zatím moc do slavení není. „Narozeniny nenarozeniny, večer se ještě podíváš na tu psychologii. Tobě je to možná jedno, ale já tě propadnout nenechám!"

Radkova dlouholetá přítelkyně Andrea ho jemně pohladí po paži, a aby těm nepříjemnostem učinila přítrž, s milým úsměvem šeptne: „Přinesu dort."

„Dort. Dort," zabreptá Radek. „Být to na mně, tak jí dneska nedám nic."

„Tak nedávej," pronese jeho máma Hana jakoby mimochodem.

Miriam se na svou babičku podívá, jako by jí bylo zase devět a ona jí zakázala sledovat film s hvězdičkou. „Bábi?!" vyhrkne zděšeně.

„No co? Když ti nechce nic dávat, ať nedává," krčí bábi Hana Larová rameny. „Nebudeš ho k tomu nutit, ne?"

„To víš, že budu, mám narozeniny!" hájí Miriam *svůj* den, který má být úplně celý o ní. Tak jak to, že není? Vidina perfektního dne se začíná rozplývat.

„No… řekněme si to na rovinu. Ty kdybys tátu někdy poslechla a trochu ses učila, tak se teď bavíš a nikdo tě nehubuje."

Miriam má blbý pocit, že bábi začíná měnit strany. Je zvyklá mít ji na té svojí, tak co se to teď děje?!

Je to oficiální. Dnešní den stojí za starou, smradlavou, potrhanou bačkoru!

A už to nevylepší ani ten nový telefon, který jí táta nakonec přece jenom dal. S velkým přemáháním, ještě větším brbláním, které má ve zvyku, i když se na ni nezlobí, a s tak intenzivním kroucením hlavy, že se Miriam doteď diví, že si ji nevykroutil.

Až potom, co Miriam sarkasticky zmíní, že jí dnešní narozeniny velmi připomínají ty, které před lety slavila ještě se svou mámou, táta sklapne, sklopí hlavu a už po ní nic nevyžaduje. Jenže když se Miriam urazí, tak se prostě urazí. Špatnou náladu jí nakonec spraví čokoládový dort s kokosovým krémem, co pro ni upekla Andrea, povoláním cukrářka, a taky velký modrý zápisník s tvrdými deskami od babičky, které neřekne jinak než bábi. V černé gumičce na straně si hoví plnicí pero s vyrytým stříbrným textem: *Následuj své sny.*

O tom, že se Miriam touží stát spisovatelkou, vědí jen dva lidé. Bábi a někdejší kamarád Roman. Když jí bylo třináct, dala Romanovi přečíst svou první – a poslední – povídku.

„Prosím tě, ty nic nepiš," poradil jí zcela vážně poté, co si přečetl dvě strany.

„Proč jako? Je to dobrý!"

„Je to děsný," nesouhlasil Roman. „Hele, nenaštvi se, ale ty psát prostě neumíš."

Když neumí, tak neumí. Říkal to Roman, tak to musela být pravda. On to byl vždycky chytrý kluk, ze slohových prací dostával samé dobré známky a hodně četl, tak co by mu nevěřila. Napsaný text v slzách roztrhala a vyhodila do smetí. Touha psát v ní ale neutichla, volala po ní, a čím byla Miriam starší, tím se ozývala častěji a hlasitěji.

Není to tak dlouho, co si ohledně toho Miriam přišla pro radu ke své bábi.

„Jak to myslíš, že nevíš, co máš dělat? Chceš psát, tak piš. Kdo ti brání?“

„No jo, ale já nevím jak. A o čem. A jestli na to vůbec mám,“ zoufala si Miriam. „Ta povídka tenkrát byl průšvih.“

„Nejdřív něco napiš a pak sama uvidíš, jak to půjde dál,“ radila jí bábi Hana.

K večeru na Hanu Larovou – drobnou paní s po lopatky dlouhými, popelavými vlasy a přívětivým úsměvem – padne únava, a jelikož nechce být na obtíž, vstane z křesla, popřeje všem hezký večer a jde ke dveřím.

„Kam jdeš?“ diví se Radek, který se akorát zakousl do šunkového chlebíčku. „Snad tě odvezu, ne?“

„Však je to jen pár ulic. Aspoň si protáhnu nohy.“

„Ty si nebudeš nic protahovat,“ řekne při rychlém přežvykování. „Přece tě nenechám jít po namrzlý silnici.“

„Ale to já půjdu klidně po chodníku,“ zažertuje Hana.

Radek si do pusy nasouká skoro celý chlebíček a nespokojeně se zvedá z pohovky. „Přivezl jsem tě sem, tak tě i odvezu,“ řekne s plnou pusou. „Anebo si myslíš,“ polkne, „že celou dobu nepiju, protože na to nemám chuť?“

„Takže vlastně jenom čekáš, až se zvednu,“ prohlásí Hana opět v žertu.

Radek je ale bručoun, kterého jen tak něco nepobaví. A už vůbec ne sarkastické poznámky jeho matky. Nebo dcery. To je prašť, jako uhoď. Obě jsou stejné.

Ta pravá oslava pro Miriam začíná až u Lindy doma. Jen by si paní Lísová mohla odpustit to malé faux pas, kdy jí s přáním všeho nejlepšího podá malou kytici růžových růží, jejích nejméně oblíbených květin v nejméně oblíbené barvě.

„Ehm, děkuju,“ řekne Miriam s hraným úsměvem a rozhodnuta tady ty růže zapomenout, je vloží do připravené vázy s vodou.